

— Ο ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟ —

Είναι θαυμαστό πόσο ένα έργο κλασσικό αναπληρώνει τις τεράστιες σκηνικές ελλείψεις. Το περίφημο έργο του Μολιέρου μπόρεσε να μάς καλύψει κάθε προχειρότητα και άτημέλεια ύφους στους ήθοποιούς που κανένας —έξδν από τόν Άργυρόπουλο— δέν μπόρεσε νά μπει μέσα στην ατμόσφαιρα τής εποχής και του έργου. Γιατί ένω νιώθαμε χαρά για τούτο και μόνο τό γεγονός ότι παίζονταν Μολιέρος σέ άθηναικό θέατρο-έπιχείρηση, έκ παραλλήλου λυπόμαστε για τό θλιβερό τρόπο που άνεβάστηκε κι' άκόμα περισσότερο για τήν άνεπάρκεια τών ήθοποιών. "Ένας ήθοποιός — και ό Άργυρόπουλος στάθηκε πέρα ως πέρα άψογος, μέ μιάν άφάνταστη ύποκριτική δεξιοτεχνία και σύλληψη του χαρακτήρα μοναδική— όσο τέλειος κι' άν είναι δέν μπορεί ν' αναπληρώσει τά τεράστια χάσματα που άναφάνονται ιδίως στό άνέβασμα ένδός κλασσικού έργου. "Όμως δέν πρέπει κανείς νά μιλά ούτε για τά έλλειπέστατα και κωμικά κοστούμια ούτε για τίς ξεκάρφωτες περρούκες και για τήν πιό άφελή και πρω-

τόγονη σκηνογραφία, ούτε για τόν αúτοδίδαχτο τρόπο του παιξίματος τών ήθοποιών. Άρκει ένας μεγάλος έπαινος γι' αυτό και μόνο τό γεγονός του άνεβάσματος του «Ταρτούφου». Ό κόσμος χαίρονταν μόνο και μόνο τό συγγραφέα. Μπροστά του φανερώνονταν ή άνεξάλειπτη άξία τών κλασσικών έργων σ' αντίθεση μέ τά σημερινά. Ό «Ταρτούφος» είναι κατ' έξοχήν κοινωνική σατυρα από κείνες που αγαπάει ό λαός, γιατί βλέπει τό ξεσκέπασμα του κομποτισμού, τής ψευτιάς γαι του κοινωνικού θεατρινισμού, τής ψευτοευλάβειας, και του φανφαρονισμού. Είναι ή ήθικη άποκατάσταση του λαού —στό πρόσωπο τής ύπηρενρίας— που δικαιώνεται πάντοτε στίς προρρήσεις του και στή διαίαθήσή του. Είναι τό σοφό ξεδιάλεγμα του Κλεάνθη-Μολιέρου τών πιό σωστών έννοιών στή ζωή. Και τό έργο λύεται —μέ κάποιον βέβαια από μηχανής θεό— έναντίον του Ταρτούφου που θέλησε νά συντρίψει μιá καλή άστική οίκογένεια τής εποχής του Μολιέρου, που τόσο πέρνει τά δίκια της ό συγγραφέας.